

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3181/2018
10.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, Милице Поповић Ђуричковић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради дуга, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву П.бр.1543/17 од 31.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 10. маја 2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиоца "АА" и туженог ББ, као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П.бр.1543/17 од 31.01.2018. године, у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П.бр.1543/17 од 31.01.2018. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ, да тужиоцу "АА", накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2018. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца "АА" и туженог ББ, за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеу П.бр.1543/17 од 31.01.2018. године, ставом првим изреке, укинута је у целини решење о извршењу Основног суда у Ваљеу Ив.бр.3594/13 од 28.11.2013. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му плати, на име дуга, износ од 6.790,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС што на дан 12.11.2013. године износи 774.801,20 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2012. године па до исплате, као и да тужиоцу исплати износ од 164.477,51 динара, са законском затезном каматом, и то: на износ од 16.000,00 динара почев од 01.03.2011. године; на износ од 11.920,30 динара почев од 01.04.2011. године; на износ од 24.494,73 динара почев од 01.12.2011. године; на износ од 9.362,58 динара почев од 01.02.2012. године; на износ од 3.019,38 динара почев од 02.04.2012. године; на износ од 12.223,86 динара почев од 05.07.2012. године; на износ од 28.741,02 динара почев од 05.08.2012. године; на износ од 6.109,44 динара почев од 05.09.2012. године; на износ од 19.606,20 динара почев од 03.10.2012. године и на износ од 33.000,00 динара почев од 04.01.2013. године, све наведено до исплате, док је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног, а до траженог износа од 10.577,07 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, што на дан 20.11.2013. године износи 1.206.907,62 динара, са припадајућом законском затезном каматом, одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 216.777,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2018. године, као дана пресуђења па до исплате.

Благовременом жалбом тужилац је ту пресуду побијао, у одбијајућем делу, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио опредељено.

Благовременом жалбом тужени је ту пресуду побијао у усвајајућем делу, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио опредељено.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, другостепени суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована, а да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1-3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а наводима жалбе парничних странака неосновано се указује на битну повреду из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. истог Закона. Изрека ожалбене пресуде је разумљива, не противречи сама себи или разлозима, о битном чињеницама наведени су разлози који су јасни и непротивречни и о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника са изведеним доказима, што значи да ожалбена пресуда нема недостатке због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака је закључен

уговор о подзакупу пословног простора аа, и то основни уговор бр.378/07 дана 01.07.2007. године са припадајућим анексима, као и уговор о подзакупу пословног простора од 01.06.2010. године, са припадајућим анексима (1-10). Током трајања закуподавног односа, тужилац је туженом вршио авансне уплате на име закупнине, тако што је последња уплата извршена дана 25.02.2010. године. Закуподавни однос је споразумно раскинут дана 31.12.2012. године, а остала су нереализована средства авансно уплаћена на име закупнине у износу од 774.801,20 динара. Наиме, у складу са одредбом члана 3. анекса бр.1 уз уговор о подзакупу пословног простора бр.916-I/10 од 01.06.2010. године, тужилац је, у својству подзакупца, авансно уплатио закупнину туженом, по уговору о подзакупу пословног простора бр.3781-07 од 01.07.2007. године, са припадајућим анексима, износ од 20.200 евра, а на дан закључења тог анекса уговорне стране су сагласно утврдиле да подзакуподавац признаје да преостали износ авансно уплаћене закупнине, која није обрачуната у закупнину, износи 17.668 евра, обрачунато по средњем курсу за евро код Народне банке Србије. Тужени је, закљученим уговорима и њиховим анексима, преузео обавезу да, уколико у месечном обрачуну применим формуле прописане уговором, искаже износ испод 0 (негативан износ), да тај износ врати подзакупцу, тужиоцу, у виду накнаде штете, по ком основу постоји задужење туженог у износу од 164.477,51 динара. Решењем о извршењу Основног суда у Ваљевоу Ив.бр.3594/13 од 28.11.2013. године, обавезан је извршни дужник да плати извршном повериоцу дуг у износу од 10.577,07 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС, што на дан 12.11.2013. године износи 1.206.907,62 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2012. године па до исплате и износ од 150.862,77 динара са законском затезном каматом, и то: на износ од 16.000,00 динара почев од 01.03.2011. године; на износ од 11.920,30 динара почев од 01.04.2011. године; на износ од 24.494,73 динара почев од 01.12.2011. године; на износ од 9.362,58 динара почев од 01.02.2012. године; на износ од 3.019,38 динара почев од 02.04.2012. године; на износ од 12.223,86 динара почев од 05.07.2012. године; на износ од 28.741,02 динара почев од 05.08.2012. године; на износ од 6.109,44 динара почев од 05.09.2012. године; на износ од 19.606,20 динара почев од 03.10.2012. године; на износ од 14.305,56 динара почев од 05.12.2012. године и на износ од 33.000,00 динара почев од 04.01.2013. године, све наведено до исплате. Пошто је против тог решења тужени, у својству извршног дужника, изјавио приговор, Основни суд у Ваљевоу је решењем Ив.бр.3594/13 од 10.02.2014. године, ставио ван снаге решење о извршењу тог суда Ив.бр.3594/13 од 28.11.2013. године и укинуо све спроведене радње, па је одлучио да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога.

Првостепени суд је, ожалбеном пресудом, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и туженог обавезао да му плати на име дуга износ од 6.790,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, што на дан 12.11.2013. године износи 774.801,20 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2012. године па до исплате, као и да тужиоцу исплати износ од 164.477,51 динара, са законском затезном каматом која на поједине износе доспева на начин наведен у ставу другом изреке ожалбене пресуде, док је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног, а до траженог износа од 10.577,07 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, што на дан 20.11.2013. године износи 1.206.907,62 динара, са припадајућом законском

затезном каматом, одбио као неоснован, јер је, изведеним доказима, утврдио да је закуподавни однос парничних странака споразумно раскинут дана 31.12.2012. године, а да су остала нереализована средства, авансно уплаћена на име закупнине од стране тужиоца и то у износу од 774.801,20 динара, као и износ књижних задужења од 164.477,51 динара, по основу исказаног негативног салда, у смислу одредбе члана 7. став 6. предметног уговора о подзакупу пословног простора.

Такву одлуку првостепеног суда, као правилну и на закону засновану, прихвата и овај суд, као другостепени. Ово због тога што су парничне странке свој међусобни пословни однос регулисале уговором о подзакупу пословног простора и његовим анексима, по ком основу је тужилац туженом уплаћивао новчана средства тако што му је уплатио закупнину у износу од 20.200 евра, од ког износа је реализовано, оправдано, 1.225.198,76 динара, а неоправдано 774.801,20 динара. Пословни однос парничних странака односио се и на обављање послова осигурања, у ком смислу је тужилац ангажовао референта за рад на осигурању, супругу туженог СС, па је месечни обрачун закупнине садржао и начин обрачуна корекције уговорене закупнине за вредност промета у осигурању, у односу на планирани (гарантовани), тако што је висина закупнине по уговору стављена у однос оствареног промета према гарантованом. За месеце када није било оствареног промета, тужилац је испоставио књижна задужења укупне вредности од 164.477,51 динара, за који износ је тужени био дужан да тужиоцу фактурише умањени износ закупнине, сходно одредби члана 7. став 6. уговора о подзакупу. Предметни уговор је раскинут што значи да, у смислу одредбе члана 132. став 2. Закона о облигационим односима, ако је једна страна извршила уговор, потпуно или делимично, има право да јој се врати оно што је дала. Пошто је тужилац дао, авансно, износ закупнине од 20.200 евра, од ког износа су остала нереализована средства у износу од 774.801,20 динара, следи да је тужени дужан да тај износ тужиоцу врати, док је износ од 164.477,51 динара, тужени дужан да тужиоцу исплати сходно одредби члана 7. став 6. предметног уговора о подзакупу, јер су то књижна задужења за месеце када није било оствареног промета, што значи да укупан дуг туженог према тужиоцу износи 939.278,71 динара. У смислу одредбе члана 132. став 5. Закона о облигационим односима, страна која враћа новац дужна је да плати затезну камату од када је исплату примила, па је из тог разлога првостепени суд правилно о камати одлучио на начин описан у ставу другом изреке ове пресуде, а сходно одредби чл. 3 став 1 Закона о парничном поступку. Правилно је, у смислу одредбе чл. 460. став 4 Закона о парничном поступку, укинута у целини решење о извршењу основног суда у Ваљеву Ив. бр.3594713 од 28.11.2013.године.

Наводима жалбе тужиоца о томе да је првостепени суд чињенично стање погрешно утврдио, јер није у обзир његове примедбе на налаз судског вештака економско-финансијске струке ВВ, не доводи се у сумњу правилност ожалбене пресуде. Ово због тога што је судски вештак ВВ суду доставила налаз и мишљење који је јасан, потпун и непротивречан сам себи, што значи да је било сувишно отклањање недостатака, сходно одредби члана 270. став 4. Закона о парничном поступку. О примедбама тужиоца, које он понавља у својој жалби, судски вештак ВВ се изјаснила на рочишту за главну расправу одржаном дана 02.03.2016. године, тако што је

објаснила да је за април 2011. године износ рачуна који је наведен у налазу од 47.438,66 динара, плаћен компензацијом у износу од 27.920,30 динара, а из аванса остатак од 19.518,36 динара, што је у налазу стављено као цео износ за уплату, те та примедба тужиоца не утиче на вредност испостављених рачуна, нити на коначан обрачун дат у налазу. Књижно задужење за новембар месец 2012. године, у износу од 14.605,56 динара, није исказано у приложеној документацији, нити је тужилац, уз поднесак којим је истакао примедбе на налаз вештака, доставио доказ за књижење за новембар 2012. године, у том износу. Исти судски вештак је, на рочишту одржаном дана 31.01.2018. године, поново образложила свој налаз и изјаснила се о примедбама тужилаца на тај налаз, а тужилац, потом, није имао других предлога за извођење доказа у том смислу. С тога, понављање раније истицаних примедби на налаз судског вештака ВВ, о којима се она изјаснила и аргументовано образложила свој налаз и мишљење, није од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Неосновани су наводи жалбе туженог да првостепени суд уопште није утврдио природу пословног односа између странака, јер је у питању било тзв. “прање новца”. Супротно тим наводима жалбе туженог, првостепени суд је, изведеним доказима, утврдио да су парничне странке биле у пословном односу, о чему постоје писани докази, закључени уговори и њихови анекси и да је тај њихов пословни однос споразумно раскинут дана 31.12.2012. године, након чега су остала нереализована средства авансно уплаћена од стране тужиоца у износу од 774.801,20 динара, као и износ књижних задужења од 164.477,51 динара, дакле, утврдио је да дуг туженог према тужиоцу износи укупно 939.278,71 динара. То значи да је тужени дужан да тужиоцу тај износ врати, у смислу одредбе члана 132. став 2. и 5. Закона о облигационим односима.

Из изложених разлога, жалбе тужиоца и туженог су одбијене, а ожалбена пресуда, како у усвајајућем, тако и у одбијајућем делу, је потврђена као правилна и на закону заснована, па је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде донета у смислу одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

При одлучивању о трошковима парничног поступка, првостепени суд је погрешно применио одредбу члана 153. став 2. Закона о парничном поступку, када је туженог обавезао да тужиоцу накнади 68,18 % обрачунатих трошкова. Ово због тога, у смислу те одредбе Закона, тужилац има право на накнаду сразмерног дела трошкова, а то су трошкови који су му били потребни ради вођења парнице, сразмерно постигнутом успеху. Имајући у виду износ за који је тужилац у овој парници успео, следи да су му били потребни трошкови на име ангажовања пуномоћника адвоката, на име састава предлога за извршење у износу од 9.000,00 динара, заступање на два одржана рочишта по 10.500,00 динара, 5 неодржаних рочишта по 6.000,00 динара (када је заступан од стране адвоката АБ2 и адвоката АБ3, обе из Београда), као и трошкове на име састава жалбе у износу од 21.600,00 динара (са обрачунатим ПДВ-ом), заступање на 3 одржана рочишта по 12.600,00 динара, једном неодржаном рочишту у износу од 7.200,00 динара, трошкове вештачења у износу од 10.000,00 динара и судске таксе на тужбу и одлуку суда по 38.700,00 динара, а то је износ од укупно 214.000,00 динара, обрачунат у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, применом важеће Адвокатске

и Таксене тарифе. Трошкови превоза пуномоћника, адвоката из чл. 9.Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, за обављање послова пред судом изван седишта адвокатске канцеларије, нису потребни трошкови у смислу чл.154. Став 1 закона о парничном поступку, јер је тужилац могао да ангажује адвоката из седишта суда, па зато тај трошак тужиоцу није признат.

Из изложених разлога, одлука као у ставу другом изреке ове пресуде, донета је у смислу одредбе члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Трошкови другостепеног поступка тужиоцу нису признати јер он у том поступку није успео, а туженом нису признати, јер је он успео у незнатном делу, у погледу одлуке о трошковима, па је одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде донета у смислу одредбе члана 165. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић